

Ere flere anklagede under samme Sag, og Retten finder, at Nævningerne have feilet i deres Erklæring til Skade for en eller nogle af de Anklagede, stæer Henvisning til en ny Nævningeret alene for disses Vedkommende, hvorimod Sagen med Hensyn til de øvrige Anklagede bliver af Retten at paastjende.

De Nævninger, som have deeltaget i den afgivne Erklæring, kunne ikke have Sæde i den ny Nævningeret.

Efterat den ny Nævningeret har afgivet sin Erklæring, har det herved sit Forblivende, og der vil da, selv om denne Erklæring stemmer med den forrige, være at affige Dom i Sagen.

§ 223.

Naar Nævningernes Erklæring i Medfør af §§ 220 og 221 er afgiven, bliver den at oplæse af Retskrivderen i den Anklagedes Overværelse. Henvises Sagen i Medhold af foregaaende Paragraph til Behandling for en ny Nævningeret, bliver Beslutningen om saadan Henvisning at oplæse paa samme Maade.

§ 224.

Have Nævningerne erklæret, at den Anklagede ikke er skyldig, affiges strax Frisindelsesdom.

§ 225.

Er derimod den Anklagede af Nævningerne erklæret skyldig, og Sagen ikke i Medfør af § 222 henvises til Behandling for en ny Nævningeret, neblægger og begrunder Overanklageren sin Paastand om Straffelovens Aendelse, hvornæst den Forurettede, der har paaستاet sig Erstatning tilkjendt, paa Begjæring gives Leilighed til at udtale sig. Derefter kan Forsvareren og, hvis det forlanges, tillige den Anklagede selv fremsføre, hvad de maatte have at bemærke. Enhver af de Vedkommende kan tvende Gange tage Ordet.

De ved Nævningernes Erklæring afgjorte Punkter maae ikke indbrages under denne Forhandling, som alene kan angaae det Ansvar, der kan flyde af de den Anklagede overbeviste Handlinger.

§ 226.

Dommerne raadslaae derefter om Dommen. Forsaavidt de dertil finde Anledning, kunne de trække sig tilbage til deres Forsamlingsværelse for nærmere at overveie Sagen og tage Beslutning.

Nævningernes Erklæring er Grundlaget for Dommen.

Hvis imidlertid de Handlinger, som Nævningerne have erklæret at være den Anklagede overbeviste, ikke falde ind under noget Straffebud, vil han være at frifinde.

Findes den Anklagede skyldig til Straf, ikjendes denne, uanset at Sagen maatte henhøre under Underrettens Afgjørelse, jfr. § 159.

Naar Straf idømmes, blive Erstatningskrav, naar derom af den Forurettede er nedlagt Paastand og de fornødne Oplysninger til at bestemme sammes Omfang ere tilveiebragte under Forhandlingerne, at afgjøre ved Dommen; i modsat Fald forbeholdes de Afgjørelse under en særlig Sag. Der skal ved Dommen fastsættes det Fornødne om Omkostningernes Udredelse.

Dommen affiges enten mundtligt og dikteres da til Tingbogen, eller ogsaa maa den foreligge nedskreven og oplæses da lydeligt af Formanden. Den skal i Henhold til Nævningernes Udsagn, men uden at Spørgsmaalene til disse og de derpaa afgivne Svar optages i samme, korteligt angive de Grunde, hvorpaa Doms slutningen bygges og navnlig de Lovbestemmelser, hvorefter Straf paalægges.

Retten kan udsætte Dommens Affigelse en kort Tid, men i intet Tilfælde udover Rets samlingens Slutning. Dommen affiges da i et offentligt Retsmøde, ved hvilket den Anklagede, hvis han er fængslet, vil være at fremstille.

§ 227.

Dommen bliver ved Formandens Foranstaltning snarest muligt paa sædvanlig Maade at forkynde for Overanklageren samt for den Anklagede, naar Straf er ham idømt, og ved Forkyndelsen meddeles der hver især en af Retskrivderen bekræftet Udskrift af Dommen, hvorhos det, naar Dommen af Anklagede kan indbringes for Høiesteret, bethedes ham, inden hvilken Frist dette maa stæe.